

Британська кабала ХХІ століття. Угода про сторічне партнерство як інструмент колонізації.

Розділ аналізує Угоду про сторічне партнерство між Сполученим Королівством і Україною, підписану 16 січня 2025 року в Києві. Розглядаються структура документу, його ключові положення, стратегічне значення та довгострокові наслідки для України. Особливу увагу приділено Ларушівській інтерпретації угоди як сучасної форми боргового імперіалізму, а також порівнянню з іншими міжнародними угодами (Угодою про асоціацію з ЄС 2014 року, двосторонніми угодами США–Україна та історичними британськими «сторічними» угодами). Показано, як документ закріплює залежність України від західних фінансових центрів, зокрема Сіті Лондон, і блокує можливості самостійного національного розвитку.

1. Сторічне ярмо: борговий імперіалізм у сучасній українсько-британській угоді.

Угода про сторічне партнерство між Великою Британією та Україною, підписана у 2025 році, є одним із найбільш амбітних і водночас найбільш показових двосторонніх документів сучасності. Формально вона складається з юридично обов'язкової Угоди та політичної Декларації і розрахована на сто років з можливістю розірвання лише за шестимісячним попередженням. Документ містить дев'ять основних «стовпів» співпраці, серед яких центральне місце посідають оборона, безпека, економіка, торгівля, енергетика та «модернізація фінансової екосистеми». З Ларушівської перспективи ця угода є класичним прикладом сучасного боргового імперіалізму — витонченої форми колонізації, яка не вимагає прямого військового контролю, але забезпечує довгострокову фінансову, економічну та ідеологічну залежність.

Особливе значення має прямий акцент на залученні Сіті Лондона до «модернізації фінансової екосистеми» України. Угода передбачає створення спеціального City-Ukraine Hub, який має координувати інвестиції, приватизацію, банківські реформи та інтеграцію українського ринку в глобальну фінансову систему під британським впливом. Це не технічний пункт і не звичайна форма співпраці. Це стратегічний елемент, який відкриває британському фінансовому центру прямий і системний доступ до ключових активів України — банків, енергетики, землі та державних підприємств. Через Hub відбувається не просто «обмін досвідом», а системна інтеграція української економіки в орбіту Сіті Лондона.

З Ларушівської точки зору Угода про сторічне партнерство продовжує давню британську імперську традицію, яка завжди діяла через борговий важіль, «м'яку силу» та створення залежних еліт, а не лише через пряме військове завоювання. ЛаРуш неодноразово підкреслював, що справжня влада сучасної олігархії полягає не в гарматах, а в контролі над кредитом, боргами та правилами фінансової гри. Саме цю модель ми спостерігаємо в угоді 2025 року. Вона фіксує Україну в ролі боржника, який отримує військову допомогу та політичну підтримку в обмін на подальшу приватизацію, деолігархізацію за західними стандартами та інтеграцію в глобальні фінансові потоки, контрольовані Сіті Лондоном.

Порівняння з іншими міжнародними угодами України підкреслює особливість цього документа. Угода про асоціацію з Європейським Союзом 2014 року також містила елементи економічної залежності, але була багатосторонньою і формально спрямовувалася на «європейську інтеграцію». Угода з Великою Британією є двосторонньою, довгостроковою і чітко орієнтованою на фінансово-інвестиційний

контроль. На відміну від двосторонніх угод з США, які мали переважно військовий і гуманітарний характер, британський документ акцентує саме на фінансовій модернізації та доступі Сіті Лондона до українських активів. Історично він нагадує британські «сторічні» угоди XIX–XX століть з колоніями та домініонами, які формально зберігали суверенітет, але на практиці перетворювали країни на сировинні придатки імперії.

Угода містить дев'ять основних напрямків, але особливу увагу привертає блок «економіка та торгівля». Тут передбачається поглиблення інтеграції українського ринку в глобальну фінансову систему під британським керівництвом. City-Ukraine Hub має координувати приватизацію державних підприємств, реформу банківського сектору, відкриття ринку землі для іноземних інвесторів і впровадження англійського права в ключові контракти. Це означає, що стратегічні рішення щодо українських активів фактично переміщуються під юрисдикцію Лондонського арбітражу та британських юридичних стандартів. Таким чином, навіть якщо Україна формально зберігає суверенітет, ключові економічні рішення будуть прийматися з урахуванням інтересів Сіті Лондона.

З Ларушівської перспективи цей документ є частиною «культурної війни», спрямованої на остаточне знищення ідеї національного суверенітету та науково-технічного прогресу. Замість створення національного банку розвитку і пріоритету фізичної економіки Україна отримує подальшу приватизацію, офшоризацію прибутків і блокування самостійних проєктів розвитку. Угода маскує реальні цілі — закріплення України в ролі периферії глобальної фінансової системи — під риторикою «стратегічного партнерства», «європейського вибору» та «спільної боротьби за свободу».

Наслідки цієї угоди для України можуть бути довгостроковими і руйнівними. Вона фіксує країну в ролі боржника, який отримує військову підтримку в обмін на економічні поступки. Це створює ситуацію, коли навіть перемога на фронті не гарантує справжньої незалежності, якщо економіка залишатиметься під зовнішнім контролем. ЛаРуш попереджав, що без радикальної реорганізації фінансової системи — мораторію на частину боргів, створення національного банку розвитку та пріоритету фізичної економіки — жодна країна не зможе вирватися з боргової пастки. Угода про сторічне партнерство лише поглиблює цю пастку, роблячи її довгостроковою і юридично захищеною.

Таким чином, Угода про сторічне партнерство не є звичайним договором про дружбу чи безпеку. Вона є стратегічним інструментом, який закріплює довгострокову фінансову та ідеологічну залежність України від британського фінансового центру. З Ларушівської точки зору це продовження політики, спрямованої на запобігання появі сильної, технологічно незалежної держави. Без радикального розриву з цією системою — через відновлення принципів фізичної економіки та національного суверенітету — Україна ризикує залишитися в ролі боргового придатка, незалежно від результатів військових дій.

2. Сторічне підпорядкування: як Британія закріплює економічну кабалу України.

Угода про сторічне партнерство між Великою Британією та Україною, підписана у 2025 році, стала одним із найбільш цинічних і далекосяжних документів сучасної української історії. Формально розрахована на сто років і з можливістю розірвання лише за шестимісячним попередженням, вона закріплює Україну в ролі довгострокового боржника і стратегічного придатка британського фінансового

центру. Цей документ не є звичайною угодою про дружбу чи військову співпрацю. Це стратегічний інструмент боргового імперіалізму, який фіксує країну в системі залежності на ціле століття вперед.

Угода складається з юридично обов'язкової частини та політичної Декларації і містить дев'ять основних напрямків співпраці. Серед них центральне місце посідають оборона, безпека, економіка, торгівля, енергетика та модернізація фінансової екосистеми. Особливе значення має блок «економіка та торгівля», який фактично відкриває Сіті Лондона прямий доступ до ключових українських активів. Саме тут передбачено створення спеціального City-Ukraine Hub, який має координувати інвестиції, приватизацію державних підприємств, банківську реформу, відкриття ринку землі та інтеграцію українського фінансового ринку в глобальну систему під британським керівництвом.

Цей блок не обмежується загальними деклараціями. Він передбачає системне впровадження англійського права в ключові економічні контракти, реструктуризацію державного боргу за лондонськими правилами та залучення британського капіталу до приватизації стратегічних активів. Фактично Україна отримує військову та політичну підтримку в обмін на поступове передання контролю над своєю економікою британському фінансовому центру. City-Ukraine Hub стає платформою, через яку відбувається не просто «обмін досвідом», а системна інтеграція українських банків, енергетики, землі та промисловості в орбіту Сіті Лондона.

Інші напрямки угоди доповнюють цю економічну залежність. Блок оборони та безпеки забезпечує військово-політичну прив'язку України до Великої Британії. Енергетичний напрямок передбачає «модернізацію» сектору відповідно до британських стандартів, що на практиці означає подальшу приватизацію і відкриття ринку для іноземного капіталу. Інфраструктурний блок відкриває британським компаніям доступ до транспортних коридорів, портів і логістики. Цифрова трансформація дозволяє британським техкомпаніям впливати на державне управління та кіберпростір. Освіта, культура та довкілля формують нову генерацію еліти, лояльну до західних цінностей і фінансових стандартів.

З Ларушівської перспективи Угода про сторічне партнерство є класичним прикладом сучасного боргового імперіалізму. Замість прямого колоніального управління Велика Британія використовує довгострокову фінансову залежність, «реформи» та інституційну інтеграцію для закріплення України в ролі периферійної держави. Документ маскує реальні цілі — подальшу приватизацію, офшоризацію прибутків і блокування національних проєктів розвитку — під риторикою «стратегічного партнерства» та «європейського вибору».

Трагедія цієї угоди полягає в її довгостроковості. Вона фіксує Україну в ролі боржника на ціле століття вперед. Навіть перемога у війні не гарантуватиме справжньої незалежності, якщо економіка залишатиметься під зовнішнім контролем. ЛаРуш попереджав, що без радикальної реорганізації фінансової системи — мораторію на частину боргів, створення національного банку розвитку та пріоритету фізичної економіки — жодна країна не зможе вирватися з боргової пастки. Угода про сторічне партнерство лише поглиблює цю пастку, роблячи її юридично захищеною і практично незворотною.

Таким чином, Угода про сторічне партнерство не є звичайним договором про дружбу чи безпеку. Вона є стратегічним інструментом, який закріплює довгострокову фінансову, економічну та ідеологічну залежність України від британського фінансового центру. Це продовження політики, спрямованої на запобігання появі сильної, технологічно незалежної держави. Без радикального розриву з цією системою Україна ризикує залишитися в ролі боргового придатка, незалежно від результатів на фронті.

3. Порівняння Угоди про сторічне партнерство з угодами країн Латинської Америки.

Угода про сторічне партнерство між Великою Британією та Україною не є унікальним документом в історії сучасного імперіалізму. Вона продовжує традицію, яка була відпрацьована ще в 1980–1990-х роках у Латинській Америці. Тоді МВФ і Світовий банк нав'язували країнам регіону програми структурної адаптації (Structural Adjustment Programs — SAPs), які під гаслами «реформ» і «стабілізації» фактично закріплювали економічну залежність і передавали контроль над національними ресурсами до рук глобального фінансового капіталу. Порівняння цих двох моделей дозволяє чіткіше побачити, як еволюціонувала технологія боргового імперіалізму і чому Україна сьогодні опинилася в ролі одного з найуспішніших полігонів.

У Латинській Америці програми структурної адаптації були жорсткими і відвертими. Аргентина, Бразилія, Мексика, Чилі та інші країни отримували кредити МВФ під чіткі умови: масова приватизація державних підприємств, скорочення соціальних видатків, девальвація національної валюти, відкриття ринків для іноземного капіталу і дерегуляція економіки. Угоди зазвичай укладалися на 3–5 років, але боргова залежність тривала десятиліттями. У 2001 році Аргентина оголосила один із найбільших дефолтів в історії, після чого економіка країни зазнала колапсу. Бразилія пережила кілька циклів боргових криз, коли приватизація стратегічних активів призводила до втрати національного контролю над нафтохімією, електроенергетикою та гірничою промисловістю. Місцеві компрадорські еліти отримували свою частку, а прибутки виводилися через офшори до Нью-Йорка і Лондона.

Українська Угода про сторічне партнерство є більш витонченою і довгостроковою версією тієї самої моделі. Якщо латинські угоди були переважно багатосторонніми і короткостроковими, то британсько-українська угода є двосторонньою і розрахована на сто років. Вона не обмежується лише економічними вимогами — вона поєднує військову допомогу з економічною залежністю, створюючи комплексну систему контролю. Особливо показовим є блок «економіка та торгівля», який передбачає створення City-Ukraine Hub, впровадження англійського права в ключові контракти, реструктуризацію боргу в Лондоні та приватизацію стратегічних активів. Це нагадує латинські програми, але з вищою ступенем інтеграції: замість простої приватизації — системна інтеграція української економіки в орбіту Сіті Лондона.

Історична паралель особливо разюча. У Латинській Америці 1980–1990-х боргова криза використовувалася як привід для відкриття ринків і передачі активів транснаціональним корпораціям. В Україні війна і потреба в військовій допомозі стали таким самим приводом. Угода про сторічне партнерство пропонує Україні військову підтримку в обмін на економічні поступки: приватизацію банків і енергетичних компаній, відкриття ринку землі, реформи за британськими стандартами та інтеграцію в фінансову систему Сіті Лондона. Таким чином, військова загроза використовується як важіль для економічного підпорядкування — класична технологія імперіалізму, яку ЛаРуш називав «борговим важелем».

Відмінність полягає в ступені витонченості. Латинські угоди були грубими і відкритими: приватизація, аустериті, девальвація. Українська угода більш «м'яка» і комплексна. Вона поєднує військову допомогу, культурну інтеграцію, цифрову трансформацію та економічні реформи під гаслами «стратегічного партнерства». City-Ukraine Hub виконує роль сучасного аналога структур МВФ 1980-х, але з більшим акцентом на інституційну інтеграцію і юридичний контроль через англійське право та лондонський арбітраж.

Трагедія України полягає в тому, що вона повторює долю Латинської Америки, але на більш високому технологічному рівні. Якщо країни Латинської Америки пережили відкриті економічні кризи і соціальні вибухи, то Україна переживає колонізацію під прикриттям «європейського вибору» і «боротьби за свободу». Війна, яка мала б консолідувати націю для відбудови, використовується для закріплення довгострокової залежності. Угода про сторічне партнерство фіксує цю залежність на сто років, роблячи її юридично захищеною і практично незворотною.

З Ларушівської перспективи це продовження тієї самої політики, яку імперські сили застосовували століттями: використання кризи (боргової чи військової) для закріплення економічного контролю. Угода не є інструментом підтримки України. Вона є інструментом закріплення України в ролі периферійної держави, залежної від рішень, які приймаються в Сіті Лондона.

Таким чином, порівняння з угодами Латинської Америки показує, що Угода про сторічне партнерство — це не новий тип співпраці, а еволюційна форма старої колоніальної моделі. Вона більш витончена, довгострокова і комплексна, але її суть залишається незмінною: перетворення суверенної держави на джерело ресурсів і ринків для глобального фінансового капіталу. Без радикального розриву з цією системою — через мораторій на борги, створення національного банку розвитку та пріоритет фізичної економіки — Україна ризикує повторити трагічний шлях країн Латинської Америки, тільки в сучаснішій і більш небезпечній формі.

4. City-Ukraine Hub: механізм довгострокового економічного підпорядкування України.

Угода про сторічне партнерство між Великою Британією та Україною, підписана у 2025 році, містить один елемент, який по праву можна назвати серцем усього документа. Це стратегічна програма City-Ukraine Hub — спеціальна платформа, створена для «повного використання креативності і експертизи Сіті Лондона» в модернізації української фінансової системи. З формальної точки зору Hub позиціонується як платформа технічної допомоги, обміну досвідом і залучення інвестицій. Насправді ж він є одним із найбільш витончених і небезпечних інструментів сучасного боргового імперіалізму, який закріплює Україну в ролі довгострокового економічного придатка британського фінансового центру.

City-Ukraine Hub не є нейтральним консультативним проектом. Це комплексна інституційна структура, яка поєднує в собі навчання еліт, юридичну інтеграцію, боргове управління та контроль за інвестиційними потоками. Через нього Сіті Лондона отримує прямий і системний доступ до ключових сфер української економіки: банківського сектору, енергетики, приватизації державних активів і ринку землі. Це не просто співпраця — це стратегічна інтеграція, яка робить Україну залежною від рішень, що приймаються в Лондоні, на десятиліття вперед.

Однією з головних функцій Hub є модернізація фінансової екосистеми України. Під цим формулюванням ховається радикальна перебудова всього фінансового законодавства і практики відповідно до британських стандартів. Hub активно просуває впровадження елементів англійського загального права (common law) у фінансові контракти, гармонізацію українського регулювання з британськими стандартами корпоративного управління та фінансової звітності, а також розвиток фондового ринку з орієнтацією на лондонські майданчики капіталу. Українські компанії заохочуються до виходу на Лондонську фондову біржу, а українське законодавство поступово адаптується до вимог британських інвесторів. Це створює ситуацію, коли ключові

економічні рішення щодо українських активів дедалі більше підпадають під юрисдикцію Лондонського арбітражу та британського права.

Друга важлива функція — залучення іноземних інвестицій. Hub працює в тісній координації з державною установою «Офіс із залучення та підтримки інвестицій» і створює «світового рівня» інвестиційний промоушен

. На практиці це означає, що британський капітал отримує пріоритетний доступ до українських активів під час приватизації, реконструкції та розвитку інфраструктури. Механізми змішаного фінансування, де гранти поєднуються з приватним капіталом, дозволяють британським інвесторам входити в українські проекти на максимально вигідних умовах, часто з державними гарантіями і пільгами. Таким чином, інвестиції, які формально повинні сприяти відбудові, насправді стають інструментом закріплення зовнішнього контролю над ключовими галузями.

Третя функція — навчання та розбудова спроможностей. Масштабні програми навчання охоплюють чиновників Міністерства економіки, Міністерства фінансів, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Державної податкової служби та інших ключових органів. Українських управлінців готують за британськими стандартами публічного фінансового управління, боргового менеджменту та інвестиційної політики. Це не просто професійна освіта. Це системна кадрової індоктринація, яка формує нову бюрократичну еліту, яка мислить категоріями Сіті Лондона: боргова стійкість, інвестиційний клімат, ринкові реформи. Люди, які проходять таке навчання, починають сприймати приватизацію, дерегуляцію і обслуговування боргу як єдино правильний шлях розвитку.

Четверта функція — розвиток «зеленого» фінансування. Hub просуває механізми торгівлі вуглецевими квотами, підтримку проектів відновлюваної енергетики та впровадження британських стандартів у кліматичну політику. Формально це виглядає як турбота про довкілля. Насправді ж це відкриває двері для подальшої приватизації енергетичних активів і створення нових фінансових інструментів, вигідних британському капіталу.

Реальна роль City-Ukraine Hub значно глибша, ніж офіційні формулювання. Це, по суті, сучасний варіант «міжнародної комісії з боргів», яка існувала в ХІХ столітті, тільки в більш витонченій формі. Замість прямого контролю над митницями сьогодні використовується інституційна інтеграція: навчання еліт, впровадження стандартів, створення інвестиційного середовища, вигідного для Лондона, і юридична інтеграція через англійське право. Hub стає каналом, через який Сіті Лондона отримує прямий доступ до українських чиновників, регуляторів і стратегічних рішень.

Особливо небезпечним є зв'язок City-Ukraine Hub з офшорними схемами українських олігархів. Hub не суперечить цим схемам, а навпаки — доповнює їх. Олігархи продовжують виводити прибутки через кіпрські та нідерландські холдинги, а Hub забезпечує «легальну» інтеграцію цих структур у нову фінансову систему, яка будується за британськими правилами. Таким чином, формується двошарова модель: на приватному рівні — офшорні схеми олігархів (Ахметов, Коломойський, Пінчук, Фірташ та інші), на державному рівні — боргова залежність і реформи під контролем МВФ та Сіті Лондона.

Трагедія України полягає в тому, що City-Ukraine Hub діє саме тоді, коли країна переживає найважчі випробування в своїй історії. Поки українські військові захищають державу на фронті, у тилу створюється механізм, який закріплює економічну залежність на десятиліття вперед. Війна, яка мала б стати каталізатором національного відродження, використовується як привід для подальшої передачі контролю над економікою зовнішнім силам. City-Ukraine Hub не просто «допомагає» Україні — він

системно інтегрує її в орбіту Сіті Лондона, роблячи незалежне економічне розвитку дедалі важчим.

Таким чином, City-Ukraine Hub є не технічною платформою, а стратегічним інструментом довгострокового економічного підпорядкування. Він закріплює Україну в ролі боржника і периферійної економіки, залежної від рішень, які приймаються в Лондоні. Без радикального розриву з цією системою — через мораторій на частину боргів, створення національного банку розвитку та пріоритет фізичної економіки — Угода про сторічне партнерство і City-Ukraine Hub залишатимуться не інструментами підтримки, а механізмом довгострокового підпорядкування.

5. Історичні комісії з боргів: класичні прецеденти боргового імперіалізму.

Історичні комісії з боргів є одним із найяскравіших і найтрагічніших прикладів того, як фінансова олігархія перетворювала боргову залежність на інструмент прямого економічного і політичного контролю. У XIX–XX століттях, коли Британська імперія та інші європейські держави активно розширювали свій вплив, механізм «міжнародних комісій з боргів» став класичним способом підкорення країн, що опинилися в фінансовій скруті. Ці комісії формально створювалися для «стабілізації» та «реструктуризації» боргу, але на практиці вони встановлювали зовнішній контроль над бюджетом, митницями, податками і ключовими галузями економіки боржника. Сьогодні City-Ukraine Hub, МВФ та Лондонський арбітраж виконують практично ту саму функцію, тільки в більш витонченій і інституційно захищеній формі.

Класичним і найбільш відомим прикладом є Єгипетська комісія з боргів 1876 року. Після того, як єгипетський хедив Ісмаїл-паша накопичив величезні борги перед британськими та французькими банками (головним чином для фінансування Суецького каналу), кредитори створили «міжнародну» комісію. Вона отримала повний контроль над єгипетськими фінансами: митницями, податками, бюджетом і навіть частиною адміністративного апарату. Єгипет фактично втратив економічний суверенітет. У 1882 році, під приводом «захисту інтересів кредиторів», Британія здійснила військову інтервенцію, яка перетворила Єгипет на фактичну колонію. Комісія з боргів стала інструментом, який спочатку забезпечив фінансовий контроль, а потім — політичне підпорядкування.

Подібна доля спіткала Османську імперію. Після банкрутства 1875 року була створена Адміністрація османського публічного боргу (1881 рік), до складу якої увійшли представники британських, французьких, німецьких та австрійських банків. Ця адміністрація отримала контроль над значною частиною османських митниць, податків на тютюн, сіль і спиртні напої. Близько 30 % доходів імперії йшло безпосередньо на обслуговування боргу. Таким чином, Османська імперія втратила можливість самостійно проводити економічну політику, а значна частина її ресурсів пішла на обслуговування іноземних кредиторів. Це стало одним із факторів, що прискорили розпад імперії.

У Китаї після поразки в опіумних війнах і підписання нерівноправних договорів також були створені іноземні комісії з контролю над митницями. Британські та інші європейські банки отримали контроль над китайськими митними зборами, які були головним джерелом доходів імперії. Це стало одним із головних механізмів «відкриття» Китаю для іноземного капіталу і подальшого розчленування країни на сфери впливу.

У Латинській Америці XIX–XX століть подібні комісії діяли в багатьох країнах. У Венесуелі, Перу, Болівії та інших державах кредитори створювали «міжнародні» фінансові комісії, які контролювали митниці, експорт сировини і бюджет. У 1902–1903

роках навіть відбулася військова блокада Венесуели британським, німецьким та італійським флотами з метою примусити країну платити борги. Ці події стали класичним прикладом «гарматної дипломатії» на захисті інтересів кредиторів.

Усі ці історичні комісії з боргів мали спільні риси. По-перше, вони виникали в умовах боргової кризи. По-друге, кредитори отримували контроль над ключовими джерелами доходів держави (митниці, податки, державні монополії). По-третє, комісії забезпечували пріоритетне обслуговування боргу перед національними інтересами. По-четверте, вони створювали місцеву компрадорську еліту, яка підтримувала цю систему в обмін на особисті вигоди.

Сучасна ситуація України демонструє еволюцію цієї моделі. Замість прямих «міжнародних комісій» XIX століття сьогодні використовуються більш витончені інституційні механізми — МВФ, City-Ukraine Hub, Лондонський арбітраж і впровадження англійського права. City-Ukraine Hub виконує практично ті самі функції, що й історичні комісії: навчання еліт, контроль за реформами, забезпечення пріоритету обслуговування боргу і відкриття ринку для іноземного капіталу. Різниця лише в формі: замість військової блокади — військова допомога, замість прямого контролю над митницями — контроль через боргові меморандуми, приватизацію і юридичні механізми.

Трагедія України полягає в тому, що вона повторює історичний шлях країн, які вже пройшли через цей механізм. Угода про сторічне партнерство і City-Ukraine Hub є сучасним еквівалентом єгипетської чи османської комісії з боргів. Вони не вводять іноземні війська на територію, але забезпечують довгостроковий фінансовий і політичний контроль. Поки Україна залишається в цій системі, її економічний суверенітет буде обмежений, а ресурси — системно викачуватися на користь зовнішніх центрів.

Історичні комісії з боргів показали, що боргова залежність майже завжди призводить до втрати реального суверенітету. Сучасні механізми, включаючи City-Ukraine Hub, лише вдосконалили цю модель, зробивши її більш витонченою і менш видимою. Розуміння цієї історичної спадщини є ключовим для усвідомлення того, що відбувається з Україною сьогодні і які кроки необхідні для справжнього національного відродження.

6. Наслідки історичних комісій з боргів для місцевих еліт

Історичні комісії з боргів мали руйнівний і водночас формуючий вплив на місцеві еліти країн-боржників. Вони не просто встановлювали зовнішній контроль над фінансами — вони створювали новий тип правлячого класу, який ЛаРуш назвав компрадорською буржуазією. Ці еліти отримували особисті вигоди від співпраці з іноземними кредиторами, але ціною повної втрати національного суверенітету і довгострокових інтересів власної країни. Наслідки цієї трансформації були глибоко трагічними: замість національної еліти, зацікавленої в розвитку держави, формувалася паразитична верства, яка жила за рахунок обслуговування зовнішніх інтересів.

У Єгипті після створення комісії з боргів 1876 року місцева еліта швидко розділилася. Частина оточення правителя і великих землевласників отримала вигоди від співпраці з британськими та французькими банками. Вони зберігали свої маєтки, отримували посади в новій адміністрації і брали участь у викачуванні ресурсів країни. Однак справжня влада перейшла до іноземних контролерів. Єгипетська еліта втратила можливість проводити самостійну економічну політику. Багато представників старої аристократії або пристосувалися до нової ролі компрадорів, або були відсунуті на другий план. У результаті країна отримала залежну, корумповану і відірвану від народу

еліту, яка не була зацікавлена в промисловому розвитку чи модернізації. Саме ця еліта згодом не змогла ефективно протистояти британській окупації 1882 року.

Подібна картина спостерігалася в Османській імперії. Після створення Адміністрації османського публічного боргу в 1881 році значна частина турецької еліти перетворилася на компрадорів. Багато високопоставлених чиновників і великих землевласників отримували вигоди від системи: доступ до кредитів, посади в адміністрації боргу, можливість брати участь у викачуванні ресурсів. Однак це призвело до глибокої деградації еліти. Замість того, щоб боротися за модернізацію імперії, вони стали обслуговувати інтереси європейських банків. Це посилювало внутрішні суперечності, сприяло корупції і прискорило розпад Османської імперії. Місцева еліта втратила легітимність в очах народу і стала символом національної зради.

У Латинській Америці наслідки були особливо руйнівними. У Аргентині, Бразилії, Мексиці та інших країнах місцеві еліти (великі землевласники, комерсанти і політичні клани) активно співпрацювали з міжнародними кредиторами. Вони отримували кредити, продавали державні активи іноземцям, брали участь у приватизації і забезпечували стабільність режимів, вигідних для МВФ і банків. У відповідь вони зберігали свої маєтки, політичний вплив і доступ до корупційних схем. Однак ця співпраця призвела до глибокої деіндустріалізації і соціальної поляризації. Місцеві еліти перетворилися на компрадорську буржуазію, яка блокувала будь-які спроби національного розвитку. У результаті країни Латинської Америки опинилися в циклі боргових криз, бідності та політичної нестабільності.

Загальні наслідки для місцевих еліт були такими:

Формування компрадорської психології — еліта починає ідентифікувати себе не з національними інтересами, а з інтересами зовнішніх кредиторів. Вона бачить у зовнішньому контролі не загрозу, а джерело особистого збагачення.

Економічна деградація — замість розвитку промисловості і науки еліта зосереджується на посередництві, спекуляціях і виведенні капіталу.

Політична залежність — еліта стає інструментом зовнішнього впливу, блокуючи будь-які реформи, спрямовані на справжній суверенітет.

Моральна деградація — зрада національних інтересів стає нормою, а патріотизм — небезпечним і «відсталим».

Україна сьогодні повторює цей історичний сценарій. Сучасні українські олігархи-компрадори, так само як єгипетські паші чи латиноамериканські латифундисти XIX століття, отримують особисті вигоди від співпраці з МВФ, Сіті Лондона і City-Ukraine Hub. Вони зберігають контроль над активами, виводять прибутки через офшори і забезпечують стабільність системи, яка виснажує країну. У відповідь вони отримують захист від лондонських судів, доступ до західних ринків і можливість залишатися частиною глобальної еліти. Однак ціна такої співпраці — втрата національного суверенітету, деіндустріалізація і перетворення України на сировинний придаток.

Трагедія місцевих еліт полягає в тому, що вони свідомо обирають роль обслуговуючого персоналу імперії. Замість того, щоб стати архітекторами національного відродження, вони стають співучасниками повільного вбивства власної країни. Історія показує, що такі еліти майже ніколи не змінюються добровільно. Їхнє панування закінчується або через національну революцію, або через повний колапс держави.

Саме тому розуміння наслідків історичних комісій з боргів для місцевих еліт є ключовим для сучасної України. Ми не можемо дозволити собі повторити помилки минулого. Без радикальної зміни еліти — через відновлення національного

суверенітету, пріоритет фізичної економіки та створення нової, патріотично орієнтованої управлінської верстви — Україна ризикує залишитися в ролі вічної периферії глобальної фінансової системи.

Висновок

Сіті Лондона постає перед нами не як звичайний фінансовий район, а як справжня автономна фортеця сучасного боргового імперіалізму. Від середньовічної автономії і фінансування колоніальної експансії Британії до трансформації у XX–XXI століттях, коли він став головним центром єврооблігаційного ринку, офшорних мереж і юридичного захисту глобального капіталу, — Сіті зберіг і значно посилив свою роль.

Сьогодні Сіті діє як єдина, добре злагоджена система. Його унікальний статус автономної території дозволяє координувати глобальні фінансові потоки. Лондонські юридичні фірми та арбітраж створюють потужний юридичний щит для офшорних схем. Швейцарські банки та інші офшорні юрисдикції забезпечують тихі схованки і механізми відмивання капіталу. City-Ukraine Hub та Угода про сторічне партнерство є практичним втіленням цієї системи, яка інтегрує Україну в орбіту Сіті Лондона через борговий контроль, навчання еліт, впровадження англійського права і приватизацію стратегічних активів.

Трагедія України полягає в тому, що вона стала одним із найуспішніших полігонів цієї моделі. Поки українські військові захищають країну на фронті, у тилу продовжує працювати витончений механізм, який викачує ресурси, закріплює боргову залежність і передає контроль над ключовими галузями зовнішнім силам. Сіті Лондона не потребує армій — йому достатньо боргів, меморандумів, юридичних конструкцій і лояльної компрадорської еліти.

Розуміння ролі Сіті Лондона як автономної фортеці та мозку боргового імперіалізму є ключовим для усвідомлення глибини викликів, що стоять перед Україною. Поки цей центр продовжує координувати глобальні фінансові потоки і захищати інтереси олігархів-компрадорів, справжній економічний суверенітет України залишатиметься обмеженим.

Подолання цієї системи вимагає не косметичних реформ, а радикального розриву: мораторію на частину нелегітимних боргів, створення національного банку розвитку, відновлення пріоритету фізичної економіки та повернення контролю над стратегічними активами. Інакше Угода про сторічне партнерство і подібні інструменти лише закріплять Україну в ролі довгострокового боржника і сировинного придатка глобальної фінансової олігархії.

Історія показує: там, де держави обирали шлях фізичної економіки та національного суверенітету, вони піднімалися. Там, де вони обирали борг і «партнерство» за чужими правилами — падали в залежність і занепад. Вибір за нами.